

Predica de la Zurich

(Să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul)

Duminică, 29 iulie 1984, ora 14:00

Fr. Frank

...Acest lucru nu vrem să-l fi cântat doar, ci vrem să-l credem din tot sufletul și din toată inima. De foarte multe ori totul vorbește împotriva, dar adânc în inimile noastre, credem ce a spus Dumnezeu. Noi nu privim la împrejurări. Dacă Iov s-ar fi uitat la împrejurări, atunci el ar fi fost acela care i-ar fi spus soției sale: „Ascultă, nu mai are niciun sens să-I slujim lui Dumnezeu!” El nu s-a uitat la împrejurări, ci s-a uitat la Domnul! Și pentru că a făcut lucrul acesta, a sosit ziua și ceasul în care Dumnezeu S-a descoperit.

Toate aceste lucruri au fost scrise pentru ca noi, în toate încercările noastre, să știm ce avem de făcut. Iar sfânta Scriptură ne spune: „*Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul...*” (Iac. 5:11). Nu a fost vorba despre ceea ce s-a petrecut între timp și despre ceea ce a nimicit și prăpădit vrăjmașul, ci despre sfârșit. Sfârșitul va fi încununat. „*Cine va răbda până la sfârșit*” și noi vrem să aparținem de aceștia.

La Dumnezeu toate lucrurile sunt în simplitate și nu poate fi suficient de simplu. Îl iubesc pe fratele nostru Schmidt nu numai pentru că el vine din Orientul Îndepărtat - s-a născut la 4000 de km dincolo de Moscova și acolo și-a petrecut cea mai mare parte a vieții - ci pentru că Îl iubește pe Domnul și Cuvântul Său. Și același lucru îl putem spune și unii despre alții: noi ne iubim pentru că Dumnezeu ne-a iubit. Noi ne îngăduim unii pe alții, ne rugăm unii pentru alții și ne susținem unii pe alții. În aceasta se descoperă adevărata dragoste a lui Dumnezeu.

Mai înainte am fost întrebat cum îi merge fratelui Furer. Și am auzit că, pământeste văzut, nu-i merge prea bine. Și lucrul acesta ne întristează foarte mult. Pe de altă parte, noi știm că Dumnezeu nu a făcut niciodată o greșeală. Și-l văd acolo pe fratele nostru Langeneager. și îmi amintesc când a fost internat în spital, fiind un candidat la moarte și Dumnezeu l-a atins și l-a vindecat.

Uneori, viața noastră se apropie de sfârșit. Dacă acesta este cazul, trebuie să avem și aici un „da” interior și să nu începem să ne certăm cu Dumnezeu. Dumnezeu nu a făcut niciodată o greșeală. Important este ca noi să fim pregătiți să ne întâlnim cu Domnul și să putem spune: „Facă-se voia Ta, în viața mea”.

Este un lucru care m-a zguduit și, intenționat, nu l-am amintit ieri în Salzburg, deoarece este în legătură cu împrejurările de acolo. Iar eu spun lucrul acesta numai pentru a arăta cât de important este ca noi să nu ne lăsăm induși în eroare sau în rătăcire de niciun om, în timpul acesta, ci să ținem tare de Dumnezeu și de Cuvântul Lui. A fost o soră cu adevărat scumpă și, de fiecare dată, sau de cele mai multe ori când am mers

la Salzburg am înnoptat acolo, într-o locuință de vacanță a ei, care era liberă. Această soră s-a îngrijit de mine, îmi aducea lapte de la țărani, ea a făcut tot ce poate face un om în ceea ce privește ospitalitatea. Apoi s-a întâmplat că ea a fost tulburată, iar când am fost penultima oară în Salzburg, mi-a adus laptele și l-a pus în frigider, alături de alte alimente și a făcut câteva observații care m-au lovit foarte tare. Eu am știut că acestea nu veneau de la ea și am putut spune doar: „Soră, să nu participi la astfel de lucruri!”

Eu nu spun lucrul acesta într-un mod superficial, ci îmi pare, într-adevăr, foarte rău. Apoi am plecat cu fratele, cu nepotul ei, cu Hans Bauer la un restaurant unde am mâncat jumătate de pui și, când m-am întors, frigiderul era complet gol. Nu mai rămăsese nimic pentru mine. S-a întâmplat ceva. Nu îmi era foame, eu mâncasem; dar în inima mea a fost o foarte mare durere. Această soră și-a pierdut orientarea spirituală. Și au trecut doar trei săptămâni de când s-a sinucis, a sărit în râul Salzach. Înainte s-o faci, a strigat, într-o suferință interioară: „Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a fratelui Frank! Pentru mine, nu mai există har și nici iertare”. Ea a căzut într-o astfel de disperare și nimeni n-a fost alături de ea în ceasul ispitei, ca s-o mângâie și s-o ajute să iasă din toate acestea. Voi știți că există diferite învățături, iar una pretinde că Domnul Isus vine în anul acesta. În iulie ar trebui să fie jumătatea timpului. Iar această soră sărmană a crezut toate aceste lucruri și, dintr-o dată, ea a spus: „Eu nu pot suporta să asist la răpirea altora și eu să rămân în urmă. Știu că nu sunt pregătită, deci voi fi lăsată să rămân în urmă și așa ceva eu nu pot suporta”. Au mai fost spuse și alte lucruri și acum ea este în veșnicie.

Dacă eu cunosc Cuvântul lui Dumnezeu suficient de bine, atunci acei frați vor da socoteală înaintea Atotputernicului, în ziua judecății, pentru că au rătăcit un suflet sărman și l-au dus în disperare. Oamenii nu sunt destul de atenți și, uneori se gândesc: „Ah, eu doar voi asculta ce se spune acolo”. Exact așa s-a gândit și Eva: „Să aud ce se spune acolo”. Dar lucrurile nu se opresc la nivelul auzului. Fiecare cuvânt, fiecare conversație este ca o sămânță. Ea răsare și, dintr-o dată, îți pierzi orientarea spirituală și rezultatul este apoi devastator. Fie ca Dumnezeu să-i păzească pe toți cei care sunt proprietatea Lui, să-i păzească, cu adevărat, ca și în ceasul încercării să nu se lase duși în rătăcire, ci să rămână în Cuvântul lui Dumnezeu.

Cum credeți voi că a fost în zilele Domnului? Ce lucruri I-au fost spuse - că îl are pe Beelzebul și așa mai departe. Dar oamenii care au trăit harul lui Dumnezeu știau în Cine cred. Și fratele Branham a trebuit să suporte multe; la fel și cei care au crezut în slujba lui și s-au lăsat binecuvântați de Dumnezeu. Oh, câte lucruri i-au fost spuse: că este un ghicitor, un clarvăzător și multe altele. Toți cei care participă la serviciile divine nu au de ales, decât să suporte și ei ocară. Ambele aparțin împreună. Nouă ne-ar plăcea numai una, dar în Evrei 13:13 este scris: „*Să ieșim, dar, afară din tabără la El și să suferim ocara Lui*”. Astăzi, noi avem răspunderea, în fața lui Dumnezeu, să propovăduim tot Cuvântul așa cum a fost scris și descoperit. Dacă noi nu am fi propovăduit biblic despre Dumnezeire, botez, practic despre toate lucrurile, eu vă spun ca această sală ar fi mult prea mică pentru a avea loc toți oamenii. Dar nu este vorba de mase de oameni, ci despre poporul lui Dumnezeu, iar Pavel zice în Galateni 1:10: „*Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos*”. Nu poți sluji și să plăci în același timp lui Dumnezeu și oamenilor. Eu am amintit acest incident, doar

pentru un motiv: să fim atenți, să rămânem mereu în Cuvânt astfel încât să rezistăm în ceasul încercării.

Vom citi două-trei versete biblice, iar astăzi nu aş vrea să predic. Citim din Romani 8:11: „*Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morţi va învia şi trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi*”. Şi de la v. 14: „*Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Şi voi n-aţi primit duh de robie, ca să mai aveţi frică, ci aţi primit duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava!», adică «Tată!»*». *Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi, dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună- moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim proslăviţi împreună cu El*”.

Ambele aparţin împreună. Înainte să vină slava şi noi să putem avea parte de ea, vin unele suferinţe. Calea Domnului nostru a trecut prin Ghetsimani, Golgota, prin ocară, prin dispreţ... dar trebuie să ne uităm la sfârşit: înălţat mai presus de toate, El stă la dreapta mării lui Dumnezeu şi aşteaptă până când toţi vrăjmaşii vor fi puşi ca aşternut al picioarelor Lui.

Călăuzirea Duhului Sfânt înseamnă să fii călăuzit în Cuvânt, să primeşti lumină duhovnicească prin descoperire divină, să înţelegi şi să ai parte de ceea ce face Dumnezeu. Nu am vorbit noi, adesea, despre faptul că Simeon a fost călăuzit de Duhul şi a mers la templu, unde nimeni nu ştia ce se petrece, în afară de el? El a luat copilul în braţele lui, pe Domnul nostru şi a spus următoarele cuvinte: „*Acum, sloboade în pace pe robul Tău, Stăpâne, după Cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta*” (Luca 2:29-30).

Iubiţilor, prin Duhul el primise descoperirea că Îl va vedea pe Mesia înaintea morţii sale. Când a sosit ceasul, Duhul a venit din nou peste el şi l-a mânat într-acolo unde Cuvântul a devenit la realitate. Călăuzirea Duhului este, întotdeauna, în legătură cu împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, cu împlinirea profeţiei biblice. Eu nădăjduiesc că noi am înţeles lucrul acesta, în aceste zile de pe urmă. Şi pentru noi ar fi mai simplu dacă l-am lăsa pe fratele Branham afară din discuţie şi nu am mărturisi, așa cum spune sfânta Scriptură foarte limpede, că Domnul va trimite un rob ca Ilie de odinioară, înaintea zilei cei mari şi înfricoşate a Domnului. Dar, avem noi de ales? Nu, noi nu avem de ales. Noi am ajuns la sfârşitul timpului harului, ziua Domnului vine în curând, Dumnezeu şi-a împlinit Cuvântul şi a trimis pe robul şi prorocul Său pentru a ne aduce, din nou, înapoi la Cuvântul original. Şi nu ne ruşinăm de lucrul acesta. La sfârşit va fi invers. Astăzi, noi suntem cei trişti, iar ceilalţi ne compătimesc şi se gândesc în sinea lor: „Ei bine, așa sunt ei: mai nechibzuţi”. Dar în acea zi, cei „nechibzuţi” vor fi cei înțelepți, iar cei „înțelepți” vor fi cei nechibzuți. Noi vrem să aparţinem de cei care sunt „nimeni” pe pământ, care sunt consideraţi fanatici sau orice altceva, important este să ajungem la ţintă şi să fim la Domnul.

„*Căci toţi cei ce sunt călăuziţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu*”. Nu cei care, doar, „au primit Duhul”, cei care sunt „unşi cu Duhul”, ci cei ce se lasă călăuziţi pas cu pas, din claritate în claritate, din adevăr în adevăr, din cunoştinţă în cunoştinţă - se lasă călăuziţi prin Duhul adevărului în tot adevărul.

Sunt două duhuri la lucru: Duhul adevărului și duhul minciunii. Pavel, ca om al lui Dumnezeu, ca apostol cu o vedere profetică, a spus foarte clar în 2 Tes. 2:10-11: „*pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți... Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună*”.

Iubiților, vă rog, să nu ne gândim mereu la alții acum, la marile biserici și așa mai departe. Acest lucru va rămâne valabil pe pământ până la sfârșit, până în ultima mișcare divină. Noi nu putem alege ce ne convine, din ceea ce a descoperit și a făcut Dumnezeu de cunoscut, ci trebuie să primim totul, să acceptăm, să credem și s-o punem în practică, așa cum a fost descoperit de Dumnezeu. Dacă nu, undeva va lipsi ceva.

În Coloseni 1 citim de la v. 9: „*De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească*”. Aici nu este vorba despre superficialitate, nu este vorba de a fi devenit doar credincios, ci aici este vorba de înțelepciunea și pricepera lucrată de Duhul lui Dumnezeu care ne umple pe noi, oameni muritori dar care au fost iertați, fiind făcuți copii ai lui Dumnezeu și, în felul acesta, fiind introduși în toată voia lui Dumnezeu.

Pavel, Petru și toți apostolii au avut numai o dorință în inimile lor: să-I slujească lui Dumnezeu pentru a putea sluji Adunării. De aceea și accentul se pune pe: „*nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească*”. Pretutindeni, oamenii vorbesc despre voia lui Dumnezeu. Fiecare evanghelist, fiecare mișcare, fiecare predicator, fiecare biserică, toți sunt convinși că ei înșiși se află în voia lui Dumnezeu. Problema nu este chiar atât de simplă și, așa cum am spus adesea, sunt multe căi care duc la Roma, dar numai o singură cale duce afară și există numai o singură cale care ne conduce la Dumnezeu. A fost doar Unul care a putut spune: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*” (Ioan 14:6). „*Cine Mă urmează pe mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții*” (Ioan 8:12). Urmându-L pe Domnul, în cel mai adânc întuneric este lumina strălucitoare a Evangheliei lui Isus Hristos, care strălucește pe fața Lui.

Aici este scris ca noi să fim umpluți de cunoașterea voii lui Dumnezeu. De ce i-a trimis Dumnezeu pe toți prorocii? Pentru a descoperi voia Lui! Pentru ce a fost slujba fratelui Branham, în această generație? Pentru un singur motiv: pentru a descoperi și arăta cât se poate de clar voia lui Dumnezeu, din nou, Adunării și ca să repună pe sfeșnic Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem noi recunoscători pentru lucrul acesta? Am recunoscut noi ce intenționează Dumnezeu cu aceasta? Cu siguranță, nu să facă o nouă direcție, căci există deja prea multe! Nu, ci să ne alinieze pe noi într-un mod divin, biblic, indiferent din ce direcție venim, dar, apoi, să mergem într-o singură direcție, iar aceasta este direcția divină, care ne-a fost arătată în Cuvântul Lui.

Vers. 10: „*pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu*”. Cât de adânci sunt aceste gânduri... Cât de prețioase sunt aceste cuvinte care sunt exprimate aici. Noi trebuie să umblăm într-un chip vrednic de Domnul! Noi am fost chemați cu o chemare înaltă și sfântă, să-L urmăm pe Domnul. Am primit îndurare pentru a fi o proprietate veșnică a Domnului. Noi am primit sămânța Cuvântului Său în noi și Isaia 66:2 spune: „*Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu*”.

Cât de des este citită sfânta Scriptură cu o carte oarecare, fără ca oamenii să fie conștienți de faptul că Dumnezeu vorbește cu noi! Dacă ar putea veni peste noi acea inspirație care a fost pe toți prorocii și apostolii, atunci când citim aceste versete biblice prețioase... Duhul face Cuvântul viu. Noi trebuie și vom fi umpluți cu toată înțelepciunea și priceperea duhovnicească, până la voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Iar Pavel exprimă lucrul acesta în Romani 12:2: „...să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”.

Acesta este ceasul, aceasta este ziua făcută de Domnul ca să cheme afară un popor care este pregătit ca, după descoperirea Cuvântului desăvârșit, să facă voia Lui desăvârșită - oameni care s-au pus la dispoziția Lui atunci când El a vorbit și care vor sta la dispoziția Lui atunci când El va începe să lucreze. Și atunci nu va mai rezulta un Babel. Voi știți și poate ați urmărit lucrul acesta, când a avut loc marea zi a bisericilor din München, acum câteva săptămâni și acolo, unul dintre cei mai înalți episcopi catolici, chiar a spus: „Aceasta a fost ca ridicarea turnului Babel”. Nu a fost nimic altceva decât o încurcătură de limbi.

Dar Dumnezeu nu zidește un turn, ci Își zidește Adunarea Sa, iar noi nu încercăm să construim ceva propriu și să ajungem tot mai sus, ci ne lăsăm zidiți, în Duhul, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu. Și vrem să fim la dispoziția Lui. Dar lucrul acesta se poate întâmpla numai în limitele Cuvântului lui Dumnezeu. Toți cei care vor aștepta cu răbdare până la sfârșit și care Îi sunt ascultători Domnului și cred ceea ce El a descoperit, din Cuvântul Său, poporului Său, vor trăi ceasul cercetării Sale divine, prin har și vor vedea că voia Lui desăvârșită, așa cum a fost descoperită, se va întâmpla și în realitate.

Eu nu vă spun aceste lucruri numai așa, aici, ci corespunde cu tot ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu, vreodată. Provoc întreaga lume să pună degetul pe un lucru pe care l-a promis Dumnezeu și de care nu s-a ținut și nu l-a făcut. La Dumnezeu cuvintele și faptele se potrivesc întotdeauna. Pe acest lucru ne putem baza! Să fie altfel, acum? Niciodată! Noi avem nevoie doar de răbdare, ca să poată sosi ceasul lui Dumnezeu. Dacă toate lucrurile s-ar întâmpla așa de repede cum le așteptăm noi, unde ar rămâne, atunci, încercarea credinței noastre? Cum ar fi cu răbdarea noastră?

Dumnezeu știe exact ce face! El dă făgăduințele, apoi lasă să treacă un timp. Așa cum a amintit deseori fratele Branham, de la prorocia dată de Isaia au trecut 810 ani până când fecioara a rămas însărcinată și Mesia a fost născut. Dar Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său pentru a-l împlini. Nu există niciun Cuvânt al lui Dumnezeu care să fi rămas neîmplinit. El a spus, deja, că va fi un cer nou și un pământ nou. Și va fi un cer nou și un pământ nou! El a spus că lupul și mielul vor paște împreună și din săbii se vor făuri pluguri. Ne putem baza pe faptul că tot ce a spus Dumnezeu se va întâmpla. Și dacă spune că morții în Hristos vor învia, mai întâi și, apoi, noi, care am rămas în viață vom fi transformați și împreună vom fi răpiți ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh, atunci lucrul acesta este demult hotărât la Dumnezeu. Nimeni nu poate împiedica lucrul acesta. Tot iadul trebuie să accepte și să se supună Dumnezeului atotputernic.

Există, probabil, două puteri, dar este numai o singură atotputernicie, numai Unul singur care este Atotputernic, nu doi! În privința aceasta mă puteți crede: numai Unul singur și acesta este Creatorul cerului și pământului; acesta este Dumnezeul nostru, care

ni s-a descoperit, personal, în Isus Hristos, Domnul nostru. El stă de partea Cuvântului Său și stă de partea poporului Său, care a crezut Cuvântul Său. Și eu vreau să aparțin de acest popor și nădăjduiesc că noi toți, din această generație, dorim acest lucru.

Să nu vrem să facem ceva de la noi, dar să avem parte, cu orice preț, de ceea ce face Dumnezeu. Eu vreau să trăiesc încheierea lucrării lui Dumnezeu, încoronarea, restituirea deplină și descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Dar nu singur, ci noi toți, împreună, care L-am slujit pe Domnul, împotriva tuturor necazurilor - și dacă trebuie să o spun aici - împotriva unei distrugerii de neînchipuit a reputației și credibilității, cum nu a mai fost de când este omenirea. Dar vrăjmașul știe exact pe cine trebuie să ia drept țintă. Iar dacă el reușește să nimicească credibilitatea unei chemări divine și a unei slujbe și să o pună sub semnul întrebării, atunci, după aceea, poate face cu oamenii ce vrea, până când ei, în final, se sinucid. Fie ca Dumnezeu să ne păzească de așa ceva.

Credeți-mă că atunci când l-am cunoscut pe fratele Branham și pe mulți alți evangheliști, când i-am văzut și i-am auzit, nu a fost decizia mea să judec cine, ce este. Dar un lucru era în inima mea. Eu am făcut precum cei din Berea: am cercetat în Scriptură, ca să văd dacă lucrurile sunt așa. Iar unele lucruri aproape că m-au doborât, dar am tăcut; am cercetat, mai departe, în Scriptură și iată că mergeam din claritate în claritate și de la o cunoștință duhovnicească la alta. Și pentru lucrul acesta Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu. Dintr-o dată am recunoscut, fără osteneală, că mulți folosesc Numele Domnului pentru afacerile lor proprii și își zidesc propriile lor împărății în Împărăția lui Dumnezeu, pentru că nu au avut o chemare divină originală. Cu aceasta nu osândim pe nimeni, ci pur și simplu observăm, cu o inimă tristă, că mulți oameni trec pe lângă ceea ce face Dumnezeu astăzi.

Și știți voi unde aterizează ei? Lucrul acesta îl știți foarte bine. Fiecare adunare care a luat cu ea învățături din vechiul aluat roman și nu se lasă curățită pe deplin, într-o bună zi va fi pătrunsă de acest aluat și totul se va întoarce înapoi la Roma.

Fie că o credeți sau nu, eu m-am odihnit câteva zile și un domn pe nume Schmidt a venit la mine și s-a plâns de unele lucruri din biserica lui, în care este conducător, spunându-mi: „Să știți, frate Frank, că eu nu am putut înțelege multe, dar acum, în bisericile noastre protestante, preoții se îmbracă cu sutană albă, așa cum se face în biserica romană. Aceasta nu o pot înțelege! Ei îmbracă această sutană unde este necesar: cea neagră, când are loc o înmormântare și cea albă, la slujba altarului, numai pentru a se adapta”.

O, dacă noi am înțeles mesajul divin pentru timpul acesta, atunci observăm încotro se îndreaptă toate lucrurile. Și eu cred Cuvântul care a ieșit din Ierusalim, nu cuvântul care a ieșit din Roma. Credeți-mă că și de ar trebui să fiu ars pe rugul din Konstanz, acestea ar fi ultimele mele cuvinte, căci despre aceasta este vorba. Este vorba despre adevăr! Și adevărul nu îl ai tu sau eu, ci adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu și acesta ne-a fost încredințat ca un dar prețios. Dar, orice altceva este confiscat iar oamenii merg ca și cum ar fi hipnotizați de un șarpe, pe care-l urmează și nu se mai pot elibera.

Cu toate acestea, Dumnezeu a trimis un ultim mesaj, a trimis o ultimă chemare, pentru ca toți să aibă posibilitatea să fie conduși afară. Oricine nu iese afară, acela va fi înghițit, pentru că el nu face deosebirea. Poate sunt unii noi în mijlocul nostru și s-ar

putea să li se pară îngâmfare faptul că suntem atât de siguri, dar vă rog: nu este vorba de a fi siguri de sine. Acest lucru vrem să-l distingem: eu, fratele Frank, nu sunt sigur de mine, dar Cuvântul lui Dumnezeu este mai mult decât sigur pentru mine. Eu mă pot încrede în Cuvântul lui Dumnezeu! Și lucrul acesta îl putem face cu toții. Aici nu este vorba despre un om, ci este despre Dumnezeu, care a vrut să-Și aducă poporul înapoi. Și atât de sigur cum trăim noi în ultima generație, El îl va conduce înapoi.

Lupta va deveni mai crâncenă. Defăimările vor deveni mai rele, dar va fi și mai glorios. Să nu vă faceți griji. Voi știți că atunci când Iacov a fugit de Esau, lucrul acesta nu a fost ceva frumos, iar când s-a întors, a delegat și împărțit totul atât de frumos. El a vrut să plece ultimul și a rămas pe partea cealaltă a râului. El s-a luptat cu Dumnezeu și, iată, că s-au ivit zorii unei noi zile, pentru el.

Iubiților, ca oameni, nu suntem chiar atât de curajoși precum arătăm, nici nu avem chiar atâta putere cum se pare, uneori. Dar prin credința în Atotputernicul Dumnezeu, nu avem doar Cuvântul, ci și puterea care este în Cuvântul lui Dumnezeu și se va dovedi în viața tuturor aceluia care au crezut Cuvântul Lui din toată inima.

Acest Cuvânt doresc să-l mai scot încă o dată în evidență, repede. Coloseni 1:9: „...să vă umpleți de cunoștința voii Lui...”. Nu cunoașterea ta sau cunoașterea mea, nu așa cum o vezi tu sau eu, sau cum o vedem noi, ci din punctul de vedere al lui Dumnezeu, în cunoștința lui Dumnezeu, iar aceasta ne este dată prin Isus Hristos, prin Cuvântul lui Dumnezeu. „...să vă umpleți de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca, astfel, să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru...”. Și lucrul acesta aparține, pe deasupra: oamenii lui Dumnezeu au umblat cu Domnul și cel mai bun exemplu și model a fost Enoh. El a umblat cu Dumnezeu și dintr-odată nu a mai fost găsit pe pământ. Și noi vrem să trăim o viață cu Dumnezeu, fiecare acolo unde se află - să umblăm cu El până când vom ajunge de la credință la vedere; să fim bine întemeiați în Cuvântul Lui, spălați în sângele Mielului, curățați, sfințiți, pregătiți pentru venirea Domnului. Astfel de oameni vrea să facă Dumnezeu, din noi.

„...aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu”. Noi suntem rânduiți așa cum a spus Domnul nostru în Evanghelia după Ioan 15:16: „Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți rod și roada voastră să rămână”. Dumnezeu vrea să vadă roade divine la mine și la tine, roadele Duhului Sfânt pe care nu tu și eu le putem produce, ci se pot descoperi din viața divină pe care am primit-o noi, prin harul Său. Domnul este Vița și noi suntem mlădițele.

Vers. 11-13: „întăriți, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie, mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui”. Noi am fost eliberați de sub puterea întunericului. Lumina și întunericul, adevărul și minciuna, nu pot exista simultan. Dacă noi am fost salvați, dacă L-am trăit pe Dumnezeu și Îl urmăm pe Isus Hristos, atunci Cuvântul pe care l-am citat la început trebuie să devină realitate. Domnul nostru a spus: „Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. „Norodul acesta, care zăcea în întuneric, a văzut o mare lumină”. „Spre seară se va arăta lumina”.

Ziua harului este pe sfârșit. Dumnezeu a dăruit lumină și El a dat poporului Său descoperirea Cuvântului și a voci Sale. Acum, fie ca El să ne dăruiască niște inimi ascultătoare și credincioase, pentru ca să- și poată împlini Cuvântul Său descoperit în noi și în toți, oriunde ar fi ei, cei care Îl cred pe Domnul în timpul acesta.

El ne-a învrednicit ca să avem parte de moștenirea sfinților, în lumină. Tot ceea ce descoperă Dumnezeu, vine la suprafață, este lovit de lumina lui Dumnezeu. Domnul nostru zice: *„ce auziți șoptindu-se la ureche, să vestiți de pe acoperișurile caselor”*. Ceea ce face Dumnezeu nu rămâne ascuns într-un colț oarecare, ci a fost întotdeauna accesibil pentru cei de care se îndură Dumnezeu și așa va fi până la sfârșit.

Toți cei ce sunt destinați să trăiască desăvârșirea, ei vor crede până la sfârșit, ei vor ține pasul, ei vor deveni mai ascultători, până când vom fi în conformitate deplină cu Dumnezeu și Cuvântul Lui. Dumnezeu în Hristos, Hristos în Adunare și așa vine desăvârșirea și realizarea tainei lui Dumnezeu cu Hristos și Adunarea. Și noi putem avea parte de lucrul acesta acum în acest timp de pe urmă. La sfârșit în gurile noastre va fi lauda lui Dumnezeu, pentru că sabia Duhului, cu două tăișuri a fost ținută în mâna credinței noastre și pentru că noi am crezut din inimă ceea ce a spus Dumnezeu.

„Ferice de aceea care a crezut”; *„facă-ți-se după credința ta”*. Așa va fi și cu noi, prin harul Dumnezeului nostru. Fie ca El să ne binecuvânteze pe toți și să fie cu noi. Amin.